

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3725/2019
25.02.2021. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа др Енике Вег, адвокат из ..., против туженог Института за ратарство и повртарство из Новог Сада, кога заступа Ивана Вујасин, адвокат из ..., ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 367/19 од 10.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ се пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 367/19 од 10.06.2019. године и Основног суда у Новом Саду П1 1569/2017 од 15.11.2018. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1569/2017 од 15.11.2018. године усвојен је тужбени захтев, утврђено да је тужилца у радном односу на неодређено време са туженим од 01.06.2017. године, обавезан је тужени да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време почев од 01.06.2017. године за обављање послова које одговарају врсти и степену стручне спреме, послова ..., као и да тужиљу почев од 01.06.2017. године пријави код РФ ПИО на обавезно пензијско и инвалидско осигурање и обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.500,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 367/19 од 10.06.2019. године одбијена је жалба туженог и потврђена наведена пресуда а захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку и налази да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је радила на пословима ... код туженог по уговорима на одређено време почев од августа 2006. године закључно са априлом 2007. године, а затим од августа 2007. године до априла 2008. године и на исти начин у наредном периоду од августа једне до априла друге године све до августа 2015. године, када је између странака закључен уговор на одређено време за период од 13.08.2015. године до 12.05.2016. године, а 12.05.2016. године за период од наведеног дана до 12.12.2016. године. Тужиља је наставила са радом код туженог на основу уговора о привременим и повременим пословима са СЗ „Сајам“ НС са дејством од 13.12.2016. године до 31.05.2017. године. Тужени је имао потребу за радом тужиље и за још двојицом радника у периоду после априла 2017. године тако да је управница ... туженом послала мејл запосленом код туженог задуженог за раднике захтевајући да се продужи радно ангажовање тужиље и још двојице радника преко студентске задруге све до краја 2017. године. Тужиља је радила послове ... за туженог у току јуна и јула 2017. године изузев периода када је била на боловању. Након 31.05.2017. године тужиља није закључила нови уговор о привременим и повременим пословима већ је наставила да ради код туженог без закљученог уговора о раду или уговора о привременим и повременим пословима. У јулу 2017. године тужиља је у два наврата позивана од стране надлежних из студентске задруге да са њима закључи и потпише антидатирани уговор о привременим и повременим пословима почев од 01.06.2017. године што је тужиља одбила да потпише. Тужиља је престала са радом код туженог 31.07.2018. године.

Налазећи да је тужиља два месеца, почев од 01.06.2017. године радила код туженог без уговора на пословима, систематизованим код туженог, да је од августа 2015. године непрекидно а пре тога са прекидима од по 2 до 3 месеца десетак година радила код туженог на истим пословима, нижестепени судови су применом члана 32. Закона о раду усвојили тужбени захтев и утврдили радни однос тужиље код туженог на неодређено време почев од 01.06.2017. године обавезујући туженог да са тужиљом закључи уговор о раду и пријави је код РФ ПИО.

По оцени Врховног касационог суда побијана одлука је заснована на погрешној примени материјалног права услед чега чињенично стање није у потпуности утврђено.

Према стању из списка тужени је установа чији је оснивач Република Србија, остали корисник јавних средстава и у складу са Законом о јавним службама на туженог се примењују одредбе Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору. Законом о изменама и допунама Закона о буџетском сиситему („Службени гласник РС“ бр. 108/13) као и каснијим изменама и допунама тог закона је прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних односно упражњених радних места до 31.12.2020. године (чл. 27е став 34.), да се изузетно радни однос са новим лицима може засновати уз сагласност тела Владе на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства (чл. 27е став 35.) при чему је чланом 27е. став 36. и 37. истог закона ограничен и условљен и број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица

ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и другим основима.

Побијаном одлуком је паушално наведено да је туженоме Министарство дало сагласност да заснује радни однос на неодређено време са једним радником на пословима ..., а по захтеву управнице ... која је поднела захтев да би се решио радни статус тужиле али да тужени није засновао радни однос са тужиљом јер је тужилца пре септембра 2017. године поднела тужбу против туженог. Међутим, у списима нема наведене сагласности нити је утврђена њена садржина, када је дата, за које послове, за који период. У списима постоје решења Министарства просвете, науке и технолошког развоја од 10.01.2017. године којим се даје сагласност на Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији послова установе – туженог, којим је систематизовано укупно 616 радних места и решење од 12.09.2017. године истог министарства којим се даје сагласност на Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији послова установе – туженог, којим су систематизовани послови за укупно 579 извршилаца. Наведено је недовољно за идентификацију да ли је туженом одобрено запошљавање на додатном радном месту ... и да ли је у спорном периоду према одобреној систематизацији радних места тужених било слободно радно место на које је могла бити распоређена тужилца и од када, посебно када се има у виду да је према Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији послова туженог од 07.09.2017. године смањен број систематизованих послова и да је систематизација одобрена септембра 2017. године а тужилци признат радни однос на неодређено време од 01.06.2017. године.

Са изнетих разлога због погрешне примене материјалног права остале су спорне одлучне чињенице и за сада се не може прихватити закључак другостепеног суда о основаности захтева за утврђење радног односа тужиле на неодређено време, јер је остало спорно поштовање прописа о максималном броју запослених у јавном сектору, важећих за туженог према његовом организационом статусу. Стога су нижестепене одлуке морале бити укинуте.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити указане неправилности, утврдити наведене одлучне чињенице и донети правилну и на закону засновану одлуку.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци решења на основу члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић